

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 49

Den 7 Dec.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN.

36 årg.

1919

Sinnesändringens frukt.

Matt. 3: 7—12.

Johannes döparens vägröjande verksamhet för Herren Kristus satte hela det judiska samhället i rörelse. Den väldige botpredikantens ord trängde till alla samhällsklasser och lockade skarorna ut i öknen för att höra honom, och i allmänhet blevo de så djupt gripna i samvetet, att de bekände sina synder för Johannes och blevo döpta till syndernas förlåtelse.

Men nu kommo också många fariséer och sadducéer ut till Johannes för att låta döpa sig. Men då de icke voro gripna i sina samveten, icke kände någon ånger över sina synder och ingen längtan efter rättfärdighet och godhet, då avvisar Johannes dem från sitt dop, sägande: "I huggormars avföda,

vem har ingivit eder att söka undkomma den tillstundande vredesdomen? Bären då ock en sådan frukt, som tillhör sinnesändringen eller bättringen".

Det är hårda, dömande ord döparen riktar till dessa skrymtaktige och egenrättfärdige fariséer och sadducéer, som utan allvarlig ånger och sinnesändring sökte inkomma i Guds rike och så undgå Guds dom. Men här stängas de ute från Guds rike genom Johannes ord, tills de visa i sitt liv en sådan frukt, sådana gärningar, som tillhöra sinnesändringen. Och dessa ord gälla icke blott de obotfärdiga på Johannes tid, utan gälla sådana människor i alla tider. In i Guds rike kommer ingen, som inte

har ett ödmjukt sinne och beder Gud om syndernas förlåtelse samt vill bli en god och bra människa. Detta är till en början något av sinnesändringens frukt.

Man kommer inte heller in i Guds rike genom några falska tröstegrunder. Fariséerna och saducéerna sökte intala sig själva, att det nog skulle gå bra för dem, eftersom de hade Abraham till fader, det vill säga voro avkomlingar till den fromme och gudhängivne patriarken med detta namn. Men det skulle inte lyckas dem. De liknade alls inte Abraham. Han var ödmjuk och lydde Gud i allt och levde ett innerligt troslov med Gud. Dessa fariséer och saducéer voro högfärdiga och olydiga mot Gud; de voro bortvända från Gud och levde i synd.

Över ett sådant liv följer dom. Johannes fortsätter sitt tal och säger: "Redan är yxan satt till roten på träden; så bliver då vart träd, som icke bär god frukt, avhugget och kastat i elden." Domen över det från Gud avvikna judafolket var nära, yxan var satt till roten på de ofruktsbara

träden. Och en mansålder efter Jesu död föll domens yxa över detta folk på ett så fruktansvärt sätt, att det ännu suckar under denna dom.

Men Johannes predikar jämväl om Jesus, som skulle framträda efter honom, med ännu större makt både att frälsa och att döma. Alla, som Jesus med sin frälsande kärlek får taga hand om och förena med sig, de bliva Jesu sanna lärjungar, goda, heliga människor, som göra Guds vilja. Om dem säger Johannes, att de såsom ett moget vete skola bergas för evigheten. Men de, som i likhet med judarnas ledare stöta bort Jesus och trampa hans kärlek under sina fötter och leva själviskhetens ofruktsbara liv, de skola såsom agnar uppbrännas i Guds doms eld.

Därav förstå ni, små, huru betydelsefullt det är för eder att hålla eder till Jesus, älska honom och leva i hans gemenskap under hela edert jordeliv, då skall han till sist upphöja och förhärliga eder i det himmelska fadershuset.

J. B. Gauffin.

Mod att tala sanning.

Frans och Helena voro syskon, och de voro riktigt goda och kärleksfulla mot varandra och ville hälst vara tillsammans. De hade också en gudfruktig mor, som lärde dem allt möjligt gott, och vilkens högsta önskan var, att hennes barn måtte vandra på Guds vägar.

En afton, då barnen sutto tillsammans med sin mor omkring lampan, berättade de för henne åtskilliga upplevelser från skolan. Frans berättade om en liten flicka, som hade råkat ut för något missöde, vilket hon fruktade skulle medföra

obehag för henne. Men hon hade ändå ärligt och öppet sagt hela sanningen.

"Det var en modig flicka", tillade Frans, "ty hon hade anledning att tro, att hon skulle få straff, om hon bekände alltsammans".

"Ja, det är just det rätta i modet", sade hans mor. "Och jag hoppas, att också mina barn skola få mod att under alla omständigheter göra rätt och att tala sanning".

"Jag vet inte, om jag haft detta mod, om jag varit i den lilla flickans ställe", sade Helena. "Jag är så rädd av mig".

Modern såg kärleksfullt på sin lilla flicka, som så öppet bekände sin misstro till sig själv. "Då måste du gå till frälsaren för att få mod, lilla Helena", sade hon. Bed Herren Jesus, att han ger dig frimodighet och kraft att vara riktigt sann, när du frestas till motsatsen".

Två dagar senare ställdes Helena inför ett sådant prov. Barnen i hennes klass voro sysselsatta med att rita av en karta, då en av skolrådets ledamöter kom in i klassen. Lärarinnan samlade ihop deras ritningar, vartefter de blevo färdiga, och den främmande herrn roade sig med att se igenom dem. Han berömde den omsorg och det intresse, som de flesta av dem synbarligen nedlagt på deras arbete. Isynnerhet var det en av ritningarna, som visade en mindre vanlig förmåga. Denna räckte den främmande herrns uppmärksamhet, och han frågade, vilken av barnen som hade ritat den.

"Jag tror, att det är Helena Bauers ritning", svarade lärarinnan.

Helena hörde det, men hon visste, att

denna ritning inte var hennes, och det skulle nog också lärarinnan snart övertygga sig om, tänke hon. Men så kom tanken på huru roligt det hade varit, om det verkligen varit hennes ritning, och så kom frestelsen.

"Jag har ju inte sagt, att ritningen var min", tänkte hon. "Jag kan ju bara låta bli att säga någonting; det är lärarinnan som har ansvaret för misstaget".

Det var verkligen en stor frestelse för lilla Helena, ty hon var en liten begåvad flicka men också mycket glad åt att få beröm. Dock — i denna stund kommo hennes mors ord för ett par dagar sedan i hennes minne, och genast bad hon i sitt hjärta Herren om hjälp.

Och hon fick hjälp. Frimodigt gick hon fram till lärarinnan. "Fröken trodde visst, att den bästa ritningen var min", sade hon, "men det var Louises".

Vad den lilla flickan blev lätt om hjärtat, då hon hade sagt dessa ord! Glad satte hon sig åter till sitt arbete, ty hon kände, att hon genom sin frälsares hjälp hade vunnit seger.

Senhöst.

Med teckning.

Löven ha gulnat och fallit från trädens kronor, som stå nakna i höstkylan under det att deras sommarkläder ligga i drivor och prassla under vandrarns fot.

Solen lyser väl ibland från en djupblå himmel, och sänder ett gyllene skimmer över all naturen. Men hennes strålar ge ingen värme mer. Och så brått hon har att gå sin bana genom rymden! Det är som om hon själv fröse och därför skyndar att gå ned, lämnande efter sig en gul rand i väster åt oss att se på i höstskymningen.

I går togo de sista änderna farväl av insjöviken, där de haft sitt sommarnöje. De känna inom sig själva, att nästa dag

skall is täcka det lugna vattnet, och därför måste de bort.

Och nästa dag ligger is över den fagra vikens vatten. Gossar och flickor stå vid stranden och se med längtande blickar dit ut. Men ännu är isen för svag för skridskogång och lek. Ännu bär den ej. Och mor och far varna sina gossar och flickor för höstisens lockande, förädiska skimmer.

Och barnen lyda mor och far och öva sig i att bida och vänta. Det är bara en enda gosse, som inte lyder. Han kan inte vänta. När kyrkklockorna ringa och folket vid dess toner med psalmbok i hand gå att höra Guds ord, då har Per skridskorna på och går ut på

SENHÖST.

VID KÄLLAN.

isen. Trots mors tårar och fars förbud går han. Och kyrkfolket ser på den olydige gossen och säger: "Få se, om inte en olycka sker med den gossen. Jag hörde hans mor så inträngande be honom att inte gå ut på isen; och därtill är det på Herrens dag".

Men när folket kom ur kyrkan spreds snart ryktet: "Per har drunknat".

Och gossar och flickor samlades med de äldre till olycksplatsen. De sågo huru Pers livlösa kropp drogs upp ur vattnet.

"Se, så blåfrusen han ser ut", sade en liten flicka till sin mor. "Stackars Per, vad han måtte ha frusit i det kalla vattnet, innan han blev död".

"Men varför simmade han inte till land, han kunde ju simma", sade en gosse.

"Inte kunde han väl simma under isen

heller, och dessutom sutto skridskonäbbarna fast i trädrötterna nere i bottnen", sade en större gosse.

Både barn och äldre gingo hem, alla fyllda av vemod. Alla tänkte, att det nog varit bäst för Per och hans föräldrar, om han lytt dem och låtit skridskorna vila på söndagen.

"Mor", sade en liten flicka vid mors hand, "det är väl ändå en stor synd att vara olydig och att åka skridskor, när andra gå att höra Guds ord".

"Ja, barnet mitt, bed Gud om att bli en lydlig och snäll flicka".

Men frostnätterna kommo den ena efter den andra, isen blev stark på insjöviken, och nu hade barnen sin glada vinterlek, där änderna haft sitt sommarnöje.

J. B. Gauffin.

Vid källan.

Med teckning.

Vid källan, som förser de närboende familjerna med vatten, träffa samman både barn och äldre. Somliga mödrar gå själva att hämta sitt vatten, andra sända sina barn i samma ärende. Ännu andra ha barn, som själva tänka på att hjälpa mor med hennes mångahanda sysslor och då naturligtvis också att hjälpa henne bära hem vatten.

Teckningen visar oss en mor, som, böjd under oket, själv bär hem sin vattenfora. Så se vi en sexåring, som är på väg till källan med en hink i vardera handen. Hon har starka, friska armar och skuldror och behöver intet ok. I själva källgropen sticker huvudet upp på en flicka, som ser nyter och käck ut.

Lyckliga alla barn i våra dagar, som få lära att arbeta med sina händer, så

att de vid vuxen ålder orka med att försörja sig själva. Lyckliga isynnerhet alla de, som äga ett eget hem på landet med en jordtorva så stor, att den lämnar dem deras dagliga bröd.

Det är snart till föga glädje för en ung människa att vara en rik mans barn, ty arvsflagarna bliva snart sådana, att staten konfiskerar eller tar nästan allt, vad en far och mor genom arbete och sparsamhet samlat. Ve då de unga, som ingen kraft och förmåga har att kunna arbeta och försörja sig.

Därför, upp varje svensk gosse och flicka och hugg i med edra friska, starka armars kraft och lär eder ett arbete, ett yrke, varigenom ni kunna försörja eder själva! Arbetsamhet är en källa till hälsa och välstånd.

J. B. Gauffin.

Fridhems söndagsskola.

Med fotografi.

Fridhems söndagsskola är en del av den söndagsskolverksamhet, som bedrivs av Sorunda missionsförening.

Sorunda socken ligger i Södertörn i Stockholms län. Inom Sorunda har missionsverksamhet bedrivits i över fyrtio år.

Missionsföreningen har söndagsskola på fem olika platser, nämligen i Gudby, Berga, Stenby, Västerby och Fridhem. I Gudby ha vi det största missionshuset. I Fridhem ha vi också ett missionshus. Det är söndagsskolan därstädes, vi härmed vilja presentera för Barnavännens läsare. Inalles är barnantalet i samtliga söndagsskolorna 150, med 12 lärare,

som innerligt önska till Gud, att genom denna vår verksamhet många barn må vinnas för Guds rike, där vi sist hoppas få mötas, när jordlivets pilgrimsfärd är avslutad.

Redan stå många barn hemma hos Gud, klädda i vita fotsida kläder med palmer i sina händer. Och så härliga äro de, därför att de hava tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod.

En kär hälsning sändes till Sverges alla söndagsskolbarn och lärare samt till vår högt aktade farbror Barnavän genom

Knut Lindqvist.

Straffängeln,

(Forts.)

»Det var skönt, att han tog det på det sättet», sade fru Jensen rörd. Men ni förstår, att vår tacksamhetsskuld till honom inte blir mindre för det. Och nu måste ni tillåta oss att visa vår tacksamhet mot hans hustru och barn och säga oss varmed vi kunna vara er till hjälp. Ni är säkert mycket sjuk — har ni någon som vårdar er?»

»Jag har ju Gerda, min stora flicka», sade hon och såg med en kärleksfull blick på den lilla flickan, som stod vid fotändan av sängen.

»Hon är då inte mycket stor», sade fru Jensen och såg uppmärksamt på henne, »men hon ser pigg ut, och så kommer väl någon av grannarna hit ibland?»

»Åh nej, det händer inte så ofta». Den sjuka kvinnan suckade djupt, och hennes röst fick en mörk och bitter klang. »Ingen bekymrar sig om en mördares hustru, och vem vill ha umgänge med en kvinna, vars man är på straffanstalten».

»Men det kan ju inte ni rå för», sade fru Jensen uppmuntrande, och till och med om er man, som ni säger, är en mördare, så är jag säker på, att han i alla fall inte är någon dålig människa».

»Dåligt!» utbrast den sjuka häftigt, och hennes ögon fylldes med tårar. »Nej, Göran Borg är den bästa och mest trofaste man världen. Ah ni skulle bara veta, hur god och kärleksfull han är! Tror ni, att han annars hade utsatt sig för de faror som äro förenade med en flykt bara för att komma hem och träffa mig ännu en gång, innan jag dör?»

»Mor, du får inte tala om att dö, ack, säg inte att du skall dö, lilla mor!» bad Gerda, och hennes vackra, mörka ögon fingo ett obeskrivligt hjälplöst uttryck.

Det skar fru Jensen i hjärtat att vara vittne till den lilla flickans sorg.

»Kanske Gud vill göra din mor frisk igen», sade hon tröstande.

»Åh nej, det gör han inte, och det är nog det bästa», sade den sjuka. »Gerda

är beredd på vad som skall komma, och då drabbar slaget icke så plötsligt. Staccars lilla Gerda, hon blir allt bra ensam».

Gerda började gråta, och fru Jensen såg med djupt deltagande på den bedrövade lilla flickan. Hon tänkte på sina egna små därhemma — om det nu vore de, som skulle stå där fader- och moderlösa.

»Är detta ert enda barn?» frågade hon för att säga något.

»Nej, vi har en stor gosse, men han är ute i tjänst, och så hade vi en flicka, men hon dog i fjol. Det var säkert det bästa för henne, men då kändes det i alla fall svårt».

(Forts.)

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 8—14 December.

M. 8. Tit. 2: 11—14. *Nådens helgande kraft.*

T. 9. v. 11. Guds nåds frälsande rike-dom.

O. 10. v. 12 a. Guds nåd fostrar till syndens avsågande.

T. 11. v. 12 b. Guds nåd fostrar till heligt liv.

F. 12. v. 13. Guds nåd fostrar oss att vänta Jesu härlighetsuppenbarelse.

L. 13 v. 14 a. Guds nåd uppenbaras i Jesu död för oss.

S. 14. v. 14 b. Jesu lidande avsåg vår fulla frälsning.

Söndagsskoltext för den 14 december.

3 sönd. i Advent.

Nådens helgande kraft.

Tit. 2: 11—14.

Minnesvers: Gal. 2: 20 b. Det liv som jag nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig själv för mig.